

Pinselilje-tid

HVOR ER DEN dansk, Grundtvigs »I al sin glans nu stråler solen«. Selv om den er forsøgt oversat til andre sprog, er det vist aldrig rigtigt lykkedes. Den kan forstås som et digt om naturen, om den tid på året, vi har lige nu – pinselilje-tiden – om sommer-natten, der bliver kortere og kortere, om nattergalen, om bækken, der risler ved vores fod, om løvet, der er sprunget ud.

Alligevel er salmen ikke naturlyrik for naturlyrik-kens skyld. Ligesåvel som salmen er dansk, er den kristelig. Derfor kan man godt synge »I al sin glans nu stråler solen«, selv om regnen siler ned. En fortolker af Grundtvigs salmer siger meget rammende, at overfladiske folk ikke kan synge salmen Pinsedag, hvis det regner, fordi de stirrer sig blinde på billedet og finder naturlyrik deri i stedet for menighedstro. Men der er også en anden gruppe mennesker, der ikke tør synge den, fordi de ikke kan få billedet til at passe med menigheden af i dag, hvor livet leves mere gråvejrsgtigt.

MEN HVIS KRISTENLIVET i menigheden også for os er gråvejrsgtigt, er der al mulig grund til at synge salmen. For Grundtvig selv var der hen ad vejen en hel del, som gjorde hans liv gråvejrsgtigt.

Salmen minder os om, at det er pinseliljetid med sol og varme – og først og sidst med Helligånd. Nej, »rosen-tid« er det endnu ikke, men det skal det blive. Det skal blive rigtig sommer – i Guds evige rige engang – men det skal ikke få os til at glemme pinselilje-tiden, som er nu. Hvor solen er Jesus, hvor nådestolen minder os om, hvad Jesus gjorde for os på Golgata, og hvor Helligånden giver os lys over, hvad Jesu kors betyder for os. Korsets betydning giver Helligånden besked om.

Forsommeren er begyndt. Højsommeren kommer – engang. Den mellem-liggende tid er »sommer-nattens korte svale«, tiden mellem himmelfarten og Jesu genkomst, hvor Kristus bevarer sin menighed, samtidig med at menigheden priser sin forsoner, og glæder sig over dåb og nadver. Og ser frem mod den

dag, hvor alle – også jøder – skal istemme det evige Halleluja. Da er højsommeren indtrådt – med roser – og som en afløsning for forsommeren – med pinseliljer. Og da skal de retfærdige skinne som solen (Matt. 13,43) – »som sole vi går op og ned/ i din enbårnes herlighed.«

GRÅVEJR I VORE menigheder eller ej, så siger »I al sin glans nu stråler solen« noget centralt om Helligånden, at den ikke taler af sig selv, men i »Ordets« navn, hvilket betyder i Jesu navn, det Ord, der blev menneske, og som Grundtvig lader fare til himmels i de rød-hvide farver!

Det er nu næppe Dannebrog, der tænkes på, men mere, at disse farver for Grundtvig er det sunde legemes farver, således at når Jesus farer til himmels med disse farver betyder det, at han helt og fuldt har overvundet døden.

Helligånden taler om Jesus. Det gråvejrsgtige må vige, når der tales sandt om ham, der er synderes ven. Det gråvejr, som døden blæser ind over os, vælter os heller ikke omkuld, når vi hører Helligånden tale om Jesu sejrige død – for vores skyld.

TUNGER, DER GLØDER i Jesu navn, vil højsommeren bringe med sig. Men gad vide, om de tunger, der *engang* skal gløde, ikke netop er dem, der allerede *nu* gløder i Jesu navn, nu her i forsommeren, i pinselilje-tiden.

Lad os ikke leve, som om pinselilje-tiden var noget ukendt for os. Den fraværende Jesus er os nær – ved Helligånden. Altid.

247 I al sin glans nu stråler solen,

livslyset over nådestolen,
nu kom vor pinselilje-tid,
nu har vi sommer skær og blid,
nu spør os mer end englerne
i Jesu navn en gylden høst.

2 I sommernattens korte svale
slår højt fredskovens nattergal,
så alt, hvad Herren kalder sit,
må slumre sødt og vågne blidt,
må slumre sødt om Paradis
og vågne til vor Herres pris.

3 Det ånder himmelsk over støvet,
det vifter hjemlig gennem løvet,
det luffer liflig under sky
fra Paradis, opladt på ny,
og yndig risler ved vor fod
i engen bæk af livets flod.

4 Det volder alt den Ånd, som daler,
det virker alt den Ånd, som taler
ej af sig selv, men – os til trøst
af kærlighed med sandheds røst –
i Ordets navn, som her blev kendt
og før til Himmels hvid og rød.

5 Opvågner, alle dybe toner,
til pris for menneskets forsoner!
Forsamles, alle rungemål,
i takkesangens ofterskål!
Istemmer over Herrens bord
nu menighedens fulde kor!

6 I Jesu navn da tungen gløder
hos hedninger så vel som jøder;
i Jesus-navnets ofterskål
hensmelter alle modersmål;
i Jesu navn udbryder da
det evige halleluja.

7 Vor Gud og Fader uden lige!
Da blomstret rosen i din rige,
som sole vi går op og ned
i din enbårnes herlighed;
thi du for hjertet, gav dig,
gav os med ham dit Himmerie.